

A Lélek sodrásában

Hadd idézzek fel egy kétezer évvel ezelőtti estét:

Vacsorához készülődtek. Öröm és ünnepélyesség töltötte be a termet, de volt valami megfoghatatlan várakozás is a levegőben. Nem tudták, mi fog történni, de érezték, hogy készülődik... Aztán egyszer csak egy aszszony lépett Jézushoz. Köpenye redői közül egy kis cseréptégelyt vett elő. Eltörte, és az egész benne lévő balzsamot lassan, óvatosan a Mester lábára kente. Senki nem mozdult. Az illat ereje megérintett mindenkit. Zavardott beszélgetés indult, de Jézus megállította azt: Nem értitek? Ez egy örök időkre szóló cselekmény volt! Mindig beszélni fognak róla!...

Miért hoztam ezt a példát? Mert úgy értettem meg, hogy ez a 2000 éves történet olyan, mintha a keresztyén művészet lényegéről és funkciójáról szólna. Hisz mi is történik valójában?

Akkor, amikor legtöbbször nem tudják, mit mondjanak vagy tegyenek, Mária előáll, és tudja, mit kell tennie. Valamiféle extra érzékenységgel rendelkezik, bibliai szóval a Lélek sodrásában van, és olyat cselekszik, ami ott, akkor a leghelyesebb. Jól érti meg a valóságot, és jól adja azt vissza.

Másrészt: kikerülhetetlenül közöl valamit. A balzsam illata betölti a teret, és mindenki a hatása alá kerül. Akár egyetért vele, akár nem, de reagálnia kell rá. Akár érzett már ilyet, akár még sohasem, mindenkit megérint.

Érthetővé, emlékeztetéssé, nyomatékosítássá tesz valamit – itt jelen esetben Jézus áldozatát –, amiről aztán beszél-

ni fognak. Az átlagos, a hétköznapi dolgok nem „beszélgetnek meg” bennünket. De az ilyen események és tettek, mint Mária balzsama, emlékeztet, akár örökkévaló témát adnak.

S végül, de semmiképpen sem legutoljára: a balzsam, a történet Jézusnak szól. Jézusról szól. Jézusért történt. Hogy mi köze lehet 50-100 ml folyadéknek és a világtörténelem legfontosabb eseményének? Nos, a Lélek vezetése adja, adhatja meg a választ.

Föltehetjük ma is a kérdést: Mi köze van a téglának, a kőnek, a betűnek, a bronznak, a textilnek, a fényeknek, a biteknek, a hangoknak, a festéknek, a mozgásnak Jézushoz? Hogyan szólhatna mindez róla, neki, érte?

Hát ehhez kell keresztyén művészet, benne a baptista művészet is. A Lélek sodrása, a szív alázata és hűsége. A pillanatok megértése és megragadása. Valami olyan lélek, amely a betániai Máriában is ott volt. Így lehet a művészet és a művész a valóság igazi megértője. Így lehet a baptista művész kikerülhetetlenül hatást gyakorló és nyomatékosító. Így lehet a baptista művészet mindenkire valamiféle megállító, meggondolkoztató hatással. Így szólhat igazán Jézusról, Jézusnak, Jézusért.

Töltsön be mindannyiunkat a betániai Mária lelkülete, és minden szolgálatunk, egész életünk eredője olyan legyen, mint az övé!

Papp János
egyházelnök

(Részlet az október 22-i baptista művészeti konferencia megnyitó beszédéből a Stefánia-palotában.)

Heti útmutató

A HÉT IGÉJE

„Tudok cselekedeteidről. Íme, nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki sem zárhat be, mert bár kevés erőd van, mégis megtartottad az én ígémet, és nem tagadtad meg az én neveimet.” (Jel 3,8)

A HÉT GONDOLATA

A nyitott ajtó képe a lehetőségeket fogalmazza meg. A zárt ajtó Noé bárkáján és a jézusi példázatban a vőlegény megérkezése után a kegyelem és a lehetőségek végét jelentette, végleg. Nyitva van az ajtó az Atyához Jézusban, aki a juhok ajtajaként határozta meg önmagát. Nyitva volt az ajtó egy sajátos történelmi lehetőségre, az igehirdetésre. Az újszövetségi kor egésze egy nyitott ajtó. A megtérés lehetőségének ideje. Nehezen találhatnánk fontosabb lehetőséget annál, mint hogy az ember beemelhet a szoros, de nyitott kapun az örök életre. Érzékeljük és értjük-e a nyitott kapu vonzerejét és rendkívüliségét? Tragikus lenne, ha annak boldog illúziójában élénk, hogy ha belátunk a nyitott kapun Isten országának áldásai- ba, örömeibe, akkor velünk minden rendben. Más dolog tudni arról, hogy sírás nem lesz többé, gyász nem lesz többé, bűn oda nem jut be, és más benne élni a vigasztalásban és a szentségben. A nyitott ajtó egy erős felszólítás: Lépj be Isten országába! Térj meg! Bánd meg és hagyd el a bűneid! De egy gyülekezet előtti nyitott ajtó a munkára is hív: Hívjatok be mindenkit! Mit kezdünk a nyitott ajtóval? (Katona Béla)

A HÉT GYAKORLATA

Vegyük észre a lehetőségét annak, ha valakit elhívhatunk a gyülekezetbe!

A HÉT IMÁJA

Istenünk, adj bátorságot nekünk, hogy meg is tegyük! Ámen.

Baptista Nők Világimanapja

Hirtelen ránk tört az őszi október elején. De mindig felmelengeti szívünket a lehetőség, hogy közbenjárhatunk Atyánk trónjánál országunk és távoli népek lányaiért, asszonyaiért.

Nagy öröm számomra, hogy idén Cinkotára (Budapest XVI., Georgina u. 59.) látogathatunk el, hogy a testvéri imaközösséget átéljük. **2016. november 13-án, vasárnap** 16 órai kezdéssel várunk minden kedves budapesti és környékbeli hölgyet a Budapest, cinkotai imaházba. Készüljünk adományainkkal is segíteni azokon, akiknek sokkal kevesebb adatott. Tanítónk *Varga Anikó* lesz. Bátorítunk mindenkit, aki a távolság miatt nem tud hozzánk csatlakozni, hogy saját településükön tartsanak imnapot összejevetelt, és adományaikat juttassák el a munkacsoporthoz, hogy célba érhesen. Áldott alkalmakat kívánunk.

Szeretettel várunk mindenkit Cinkotán!

A Női Misszió Munkacsoport és a cinkotai testvérnők

Kelj fel, tündökölj!

Reformáció művészettel

Első baptista művészeti munkakonferencia

Több mint egyéves előkészületi és szervezési munkák után október 22-én a Stefánia-palota patinás neobarokk épületében került megrendezésre a *Reformáció művészettel* elnevezésű első baptista művészeti munkakonferencia. Szervezője a Magyarországi Baptista Egyház *Háló Gyula* vezette kommunikációs csoportja által indított Comenius Ház kulturális és médiaprojekt csapata volt. Az egynapos rendezvény létrehozásának célja, hogy a résztvevők megtalálják a választ arra a kérdésre, hogy a művészet eszközeivel miként érhető el leginkább a befogadó közönség lelke úgy, hogy valódi változásokat is képes legyen kiváltani egyéni, gyülekezeti, illetve társadalmi szinteken. A kezdeményezés célja az is, hogy a baptista művészek megismerjék egymás munkásságát, és együtt gondolkodva, illetve együttműködve találjanak megújuló művészeti utakat és formákat az evangélium hirdetésére. A meghívottak között voltak a legkülönbözőbb művészeti ágak alkotói, képviseltették magukat zeneművészek, építészek, irodalmárok, a vizuális művészetek művelői, jelen voltak művészetterápiával foglalkozó pedagógusok és színházi szakemberek is.

Dél előtt 9 órától érkeztek a lelkes és izgatott résztvevők az ország számos pontjáról, akik kíváncsian álltak a nap eseményei előtt. Többen számoltak be arról, hogy nagyon várták a konferencia napját, hiszen ilyen jellegű kezdeményezéssel még nem találkoztak, bár szükségét érezték már a korábbiakban is, ezért nagy örömmel fogadták a konferencia megrendezésének hírére. Arról ugyan kevesebb elképzelésük volt, hogy mit hozhat ez a nap pontosan az életükbe, de abban biztosak voltak, hogy Isten okkal hívta őket el erre a helyre.

A konferencia 9:30-kor vette kezdetét *Háló Gyula* kommunikációs szaktitkár köszöntő és tájékoztató szavaival, amelyet *Papp János* egyházelnök ünnepi köszöntője követett, amelyben felidézte a betániai Mária történetét – aki megkente olajjal Jézus lábát –, egy olyan eseményt, amely mindenkitől kiváltott valamit, amely Jézusnak, Jézusról és Jézusért történt. Az egyházelnök beszédében erre bátorította a jelen lévő művészeket: „Töltsön be mindannyiunkat a betániai Mária lelkülete, és minden szolgálatunk, egész életünk eredője olyan legyen, mint az övé!”

Fekete György, az MMA elnöke *Hit és művészet* című előadásában kifejtette, hogy a keresztyén művészeket Jézus küldi, és ennek a küldetéstudatnak engedelmeskedni kell. Az elnök úr felidézte egy találkozását *Pilinszky Jánossal*, akitől megtanulta: a művész üresen jön a világra, és üresen is kell elhagynia azt. Ezzel utalva arra, hogy létre kell hoznia a műveket, amelyek lehetősége benne van, ezzel beteljesítve hivatását.

Az elnök úr beszédét *Kovács István*, az Újpesti Baptista Gyülekezet karnagyának demonstrációja követte, amelyben egy kamarakórus segítségével mutatott be néhány kórusművet, felhívva a közönség figyelmét arra, hogy mennyire fontos a kórus és a karnagy együttműködése. A kamarakórusral több szituációban mutatta be, hogy mikre fontos odafigyelni a kórusvezetés során.

A második rész előadásai a tehetséggondozásról, illetve a gyülekezetekről mint lehetséges tehetségpontok témájáról szóltak. A panelt *Péter-Szarka Szilvia* pszichológus, a Debreceni Egyetem adjunktusának előadása nyitotta meg. Őt követte *Szász Veronika*, a Baptista Szeretetszolgálat területi igazgatója.

Szilágyiné Bodnár Erzsébet (II. Rákóczi Ferenc Magyar-Angol Két Tanítási Nyelvű Baptista Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola, Téglás) az iskoláink művészeti tehetséggondozásának modelljéről és eredményeiről számolt be.

A harmadik rész *Kodály Zoltán Marosszéki táncok* című zongoraművének meghallgatásával vette kezdetét. *Szilágyi Valéria* zongoraművésznő kápráztatta el játékával a közönséget.

Őt *Surányi-Szebedinszki Szandra* (irodavezető, Kommunikációs Iroda, Budapesti Corvinus Egyetem) követte a művészeti brandról (már-

ka) szóló előadásával. Fontos üzenete volt, hogy a brandépítés lényege, hogy az emberekben érzéseket, gondolatokat, asszociációkat keltsünk. Ha eszükbe jut egy-egy művész vagy a műve, ezzel a figyelem felkeltése és a kiemelkedés biztosíthatóvá válhat.

Dr. Nagy Imre orvos, író zárta a konferencia délelőtti plenáris részét habán elődeink gyógyító művészetéről tartott érdekes előadásával. A hallgatóság számtalan különleges információhoz juthatott a habának udvarházainak életéről, amelyek építőleg hathatnak mai közösségeink fejlődése szempontjából. Példaértékű lehet számunkra közösségeikben az összetartás, a megbízható, precíz, kimagasló munkavégzés különböző foglalkozásokban, és a környezet gazdasági és társadalmi életére gyakorolt pezdítő hatás.

A délután folyamán a jelenlévők művészeti ágak szerinti műhelymunkákban vettek részt.

A konferencia meghívottai közül többen számoltak be arról, hogy Isten világossá tette számukra ennek a napnak a célját, így sokak hálával és örömmel a szívükben távoztak. Megértették az Úr üzenetét, hogy művészeti küldetésük megerősítésével annak továbbvitele a feladatuk. Örömmel fogadták az új ismereteket is ezen a napon, amelyek által Isten újabb eszközöket ajándékoz számukra ahhoz, hogy formálni tudja őket.

A konferenciát egy kéthetes budapesti és országos rendezvényssorozat ölelte körbe Baptista Művészeti Napok címmel. A művészeti munkakonferencia megrendezése egy hosszú távú kezdeményezés első állomásainak egyike, amelyben a baptista testvérek közötti együttműködés a művészet dimenzióiban is megvalósulhat.

Baptista sajtószolgálat

Könyvajánló Énekeljetek, zengedezzetek néki! Kórusgyűjtemény

A jubileumi *Kálvin*-évek kezdetén a Hajdú-Bihari Zenei Egyesület vezetőségében támadt az ötlet, készítsünk egy kórusgyűjteményt a magyar protestáns hagyomány értékei mentén egyházi és világi kórusderékhadunk számára. Itt Debrecenben, a „kálvinista Rómában” ehhez az eszmei-lelki háttérrel a közel fél évezredes Református Kollégium biztosítja.

A kötet első renden a *Református gyülekezeti énekeskönyv* történelmi dicséretanyagát, a reformáció első idejének énekeit, a XVI. és XVII. század hungaricáit dolgozza fel egyszerű, leginkább háromszólamú vegyeskari apparátusra (S, A, B). Továbbá megtalálhatjuk benne a későbbi századok angol-szász énekkincsének többszólamúsításait is.

A kórusgyűjtemény a következő szerzők műveit tartalmazza: *Ádám Jenő, Bácsi Zoltán László, Birtalan József, Czövek Lajos, Ivánka Sámuel, Maróthi György, Máté János, Sepsy Károly, Szigethy Gyula, Terényi Ede, Tillai Aurél, Vass Lajos.*

A jövőben, ha igény támad, tervezzük további kötetek kiadását is.

Gyűjteményünk tételeinek hangzó életre keltésével bárcsak áldás kísérné a magyar énekes társadalom lelki gazdagodását!

Berkesi Sándor
(a kötet szerkesztője)

Ára 1800 Ft. Kedvezményes ár: 10 példány vásárlása felett 1600 Ft/db, 20 példány felett 1400 Ft/db. Megrendelés esetén postaköltséget számítunk fel!

Érdeklődni lehet: Főnix Zeneműhely, fonixzenemuhely@gmail.com
www.fonixkonyv.hu (jelenleg fejlesztés alatt)

Baptista Művészeti Napok Premier KultCafé (első hét) október 17–21.

Hétfőn vendégségbe hívtak bennünket a *Titkok kertvárosába*. Ebben a városban különleges gyermekek rajzai az idegenvezetőink, az ő képzeletvilágukba kalauzolnak el bennünket. A kiállítás megnyitóján a Pannonhalmi Béla Általános Iskola diákjai zenés produkciójukkal mutatták be sokrétű tehetségüket tanárnőjük, *Tóth-Ilkó Zsuzsanna* vezetésével. A megnyitón lehetőség volt több alkotóval is személyesen beszélgetni a rajzáról, így akár azt is megtudhattuk, miért jobbak a „mérges madarak” az embereknél.

Kedden a *Brillante* című gálaest keretében igazi csiszolódo zenei gyémántként fiatalok mutatkoztak be a KultCafé színpadán, illetve a helyszínen felvételt készítő Duna Tv kamerája előtt. *Domin-*

kó Levente a kuriózumnak számító marimba hangjaival, *Dósa Csenge* hegedűjátékával, *Radnóti Róza Liszt*-zongorainterpretációval, *Rátkay Áron* csellómuzsikával varázsolta el a hallgatóságot. Briliáns zenei játékokon kívül élmény volt hallgatni az est műsorvezetőjeként a művészpálántákat kérdező *Dominkó István* zongoraművész kérdéseire adott közvetlen hangú, meglepően érett, hitüket is tükröző válaszait.

A *Keresztkérdés* csütörtök este adott fergeteges koncertet a Premier KultCafében. A minőségi zene és az egyedülálló műfaj (hip-hop) mellett *Kübler Dani*, az

(Folytatás a következő oldalon)

A világ legfontosabb és legbefolyásosabb emberei mi vagyunk!

David King tanítássorozata – Székesfehérvár, 2016. szeptember

Egy nagyon különleges és élményekben gazdag tíznapos időszakon lehetünk túl a Székesfehérvári Baptista Gyülekezetben. *David King* és felesége, *Linda*, az angliai Poole városából érkeztek hozzánk már nem először abból a célból, hogy az előre leegyeztetett témakörökben, az Úr vezetését és kijelentéseit elkérve szolgáljanak felénk. Az alkalmak szeptember 25-én kezdődtek a vasárnapi istentisztelettel, majd egész héten át délután 6 órától a gyülekezeti nagyteremben folytatódtak. Ezen kívül szolgáltak még mind a fiatalok, mind a szépkorúak felé, a záróalkalomra pedig október 2-án, vasárnap délelőtt került sor. *David King* szolgálatának célja az, hogy felkészítse és segítse a testvéreket Krisztusban teljessé lenni (Kol 1,28).

A tavalyi előadás-sorozat mottója most is előkerült, mely szerint „A vízió nélküli ember jövő nélküli ember, és a jövő nélküli ember mindig vissza fog térni a múltjához”. Az idei tanítások témái azt járták körbe, hogy miként tudjuk megélni a jelenünket úgy, hogy a jövőnk Isten szerinti legyen, s hogy miként tudjuk megvalósítani magunk között a Királyság Kultúráját. Az egész sorozatot összetartotta az a gondolat, mely szerint Isten úgy tekint ránk, mint „a világ legfontosabb és legbefolyásosabb embereire, akik ma a Föld nevű bolygón élnek”. Ezt nem biztos, hogy sokan elsőre így is gondoljuk magunkról, ezért *David* gyakran emlékeztetett bennünket arra, hogy senki sem rendelkezik pontosan azokkal az emberi kapcsolatokkal, amelyekkel mi rendelkezünk, és amelyekben meg tudjuk élni a Királyság Kultúráját.

De mi is ez a Királyság Kultúrája?

A Királyság Kultúrája egy olyan prófétai perspektívából megélt életet

jelent, amelyben nem a világi, hanem az Isten szerinti prioritásokat, értékeket, célokat és álmokat éljük meg, s amely nem egyezik meg a minket körülvevő kultúrával, hanem egy teljesen másik valóságot takar (Mt 6,33). Ebben a kultúrában az Isten által adott álmok, vágyak és célok rendkívül fontosak, éppen ezért nem szabad engednünk a sátán hazugságainak (túl elfoglalt vagyok/túl sok fájdalom ért/túl ságosan félek...), amelyek megfosztanak minket attól, hogy álmodjunk, mert a vízió nélküli élet/kultúra/közösség a romlásba halad (Péld 29,18).

Szilárdan kell ragaszkodnunk ahhoz az igazsághoz, hogy mi nem a félelem és a halál, hanem a szabadság és az élet Lelkét kaptuk! Méghozzá ugyanazt a Lelket, amely feltámasztotta Krisztust a halálból! Ha ez a Lélek vezérel minket, akkor valóban Isten fiái vagyunk, és Isten bennünk működő kegyelmének ereje sokkal többet képes tenni, mint amit mi el bírunk képzelni, szavakba tudunk önteni vagy el merünk gondolni (Ef 3,20).

Istennek ez a csodálatos kegyelme pedig kiérdemelhetetlen, megingathatatlan, végtelen, mely soha nem fogy el, és mely ránk is kiárasztott! S ha ebben élünk, akkor nem a világi kultúrát irányító félelmek, szégyen és törvénykezés lelkületében fogunk élni, hanem a szabadság, a szeretet, a szentség és az egymás megbecsülésének kultúrájában, ahol mindenki szabad és mer önmaga lenni, és amelyben egymást felemeljük és ünnepeljük.

David esti tanításaiban sorra vette a Királyság Kultúrájának leglényesebb összetevőit: a tanítványképzés mibenlétét, a szeretet és kegyelem kultúrájának egymás felé való megélését, a megszentelődést, a tisztelet és megbecsülés kultúrájának gyakorlati kifejezéseit, valamint kibontotta a „megbüntethetlenség” kultúrájának fel-szabadító igazságát.

Az az imám és vágyam, hogy ezek a kinyilatkoztatások Isten kegyelme által falakat és magaslatokat ledöntő erővel bírjanak a saját és mindannyiunk életében, és hozzanak valódi szabadságot a hétköznapijainkban megélt kapcsolatainkba és szerepeinkbe egyaránt. Rajtunk keresztül pedig hatással legyenek egész nemzetünkre...

Povodör Judit összeállítása
Fotó: Búza Péter

Hármas ünnep Kondoroson

Október 15-én délután 5 órakor volt Kiss Illés Zoltán lelkipásztor avatása és beiktatása, 16-án pedig a hálaadó ünnepély.

Durkó István missziói igazgató a Kolossé 4,7-18 alapján szolgált: „Milyen módon építi az Úr az egyházat?” Isten embereken keresztül munkálkodik. Számít rád, a gyülekezet tagjára. Mi élő kövek vagyunk, Isten az, aki épít. A gyülekezetben a lelkipásztornak, a presbitereknek, a diakónusoknak oszlopokká kell válniuk. A hűségességre, elkötelezettségre lehet építeni, s Isten értékeli a hűségedet – ez áldás. Ha elfogynak... akkor? Pál apostol elkötelezett, semmitől nem fél, mert az Úrért megéri mindent vállalni. Én is megyek? Képviselem az Isten országát? Lehet verés, büntetés, hátrány, szegény – akkor is? Ha én is elkötelezett vagyok, mindenről lemondok, az életem sem drága – erre tud Isten építeni. A mai kereszténység elgyengült, minden fontosabb, nincs szabadideje – csak a maradékból tud adni. Isten nem erre hívott el! Istent kell első helyre tenni. Az áldozatot sem a feleslegből várja. Akik áldozatot hoznak, azokat becsüljük meg! Ők is oszlopok a gyülekezetben, az egyházban. Legyünk mi is az Úrban erősek, mert Isten hosszú távon számít ránk. Mindenkire szükség van!

Az ígéhirdetés után került sor Kiss Illés Zoltán avatására. Durkó István missziói igazgató kérdezte az avatásra váró szolgatársat, hogy a rá váró feladatokat, nehézségeket, a sokszor fárasztó munkát vállalja-e? Kiss Illés Zoltán Isten és emberek előtt hangosan kijelentette: „Igen, vállalom!”

Ezután áldáskérő imát mondtak a lelkipásztorok, majd Kiss Illés székfoglaló beszéde következett. „A teológia elvégzése után közel egy év telt el várakozásban, hogy meglássam, hova helyez Isten. A várakozásban ezt az

éneket kaptam: »Az Úr csodásan működik, de útja rejtve van... mint titkos bányá mélyében formálja terveit, de biztos kézzel hozza föl, mi most még rejtve itt.« A hívást menyasszonyommal Isten elé vittük, és az ő útmutatása után tudtam örömmel igent

mondani a kondorosi szolgálatra. Így állok most előttetek, hogy együtt menjünk tovább a szolgálatban. Szükségem van a vállaitokra, hogy vállatve közösen harcoljunk az 1Korinthus 15,58 alapján: »Ézért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgókodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban.«

Köszöntések következtek a körzetből, a körösvidéki egyházkerületből, a társegyházak, valamint Kondoros város polgármestere részéről. A bibliakörös gyermekek énekkel és egy-egy szál virággal köszöntötték az avatott lelkipásztort: „Jót kívánunk ma neked... legyen áldott életed gazdagon!”

Végül megköszöntük Beke László ügyintéző lelkipásztor szolgálatát.

Vasárnap a hálaadónap imaórával kezdődött. Tóth János nyugalmazott lelkipásztor a 118. zsoltár alapján buzdított hálaimára az új lelkipásztorért, az új kezdetért. Biztatott, hogy a szeretet kötelékével vegyük őt körül.

Vasárnap délelőtt és délután Kiss Illés Zoltán szolgált a gyülekezet felé Isten igéjéből. A délelőtti istentisztelet alapigéje Kolossé 3,15-17: „És a Krisztus békessége uralkodjék a szívetekben, hiszen erre vagytok elhíva az egy testben. És legyetek háládatosak.” Ahhoz, hogy hálások legyünk, szükség van alázatra, béketűrésre, bizalomra, szeretetre. Délután Efezus 5,19-ből emelte ki, hogy „mondjátok dicséretet... adjátok hálát az Istennek mindenkor mindenért”. Ezután szolgálatok, bizonyágtételek hangzottak el. Az énekkar is lelkesen énekelt, hogy „lelkemet mély hódolat hatja át, és hálára készítet”. Délben az összegyűlték közös ebédén vettek részt. Szombaton és vasárnap este is a gyülekezet bőséges szeretetvendégséggel várta az egybegyűlteket, résztvevőket.

Vári Tiborné

(Folytatás az előző oldalról)

együtt frontembere folyamatosan mozgatta a közönséget is, például különböző szavak bekiabálásából alkotott freestyle rapet. A koncerten az új és korábbi lemezek dalai is felcsendültek, így a rajongók együtt énekelhették a zenekarral, hogy „szívedbe, szívedbe”. A remek hangulatú este

végén sokan maradtak még beszélgetni az együttes tagjaival és egymással, így kapcsolatépítésre is adódott lehetőség.

Péntek este Benedek Zalan színesz saját írású és rendezésű stand up vígjátékát élvezhette a közönség. A teltházas előadás Ádám és Éva címmel az örök érvényű férfi-nő kapcsolat, a házasság rejtelmeit boncolgatja, érintve a férfi és női agy működését, a kommunikáció és konfliktuskezelés jellemzőit; zenével és természetesen sok humorral fűszerezve. A kétszer 50 perces felvonásokban bemutatott, teljes estét kitöltő, egyszemélyes műsorban egy remek humorú, sokoldalú, karakteres művészegyéniséget ismerhetünk meg. Sok visszaköszönő felismerés, nemenkénti magunkra csodálkozás és még több vidám, nevetős pillanat benyomásával gazdagodhatott a nagyjérdemű.

Comenius Ház

20 éves jubileumot ünnepelt a Baptista Missziói Főiskola első végzős osztálya

1996 júniusa. Évzáró istentisztelet a József Utcai Baptista Imaházban. Történelmi és ünnepélyes hangulatban huszonnyolc életvidám, életre való huszonéves fiatal elsőként hagyta maga mögött a Baptista Missziói Főiskolát (amely azóta beépült a Baptista Teológiai Akadémiába). Tettre készek voltak. A mögöttük álló négy év – úgy gondolták – megedzette őket a gyakorlati munkára, amelyet a misszió mezején végezhetnek. Lendület, hit, remény, szeretet, kitartás, állhatatosság. Ezt tanították nekik Krisztust követő tanáraik, és erről tettek hitvallást a jelenlévők előtt.

2016. július 16. Húsz év telt el azóta. Egyesek megerősödtek a hitben, a harcban, a küzdelemben, a szeretetben. Jó vitézei lettek Krisztusnak. Mások megfáradtak, talán elestek a harcmezőn.

Húsz év. Isten kegyelméből velünk ünnepelt Kovács Géza lelkipásztor testvér, aki szeretettel és következetesen, sokszor humorral, de vasszigorral nevelt bennünket a lelki munka végzésére. Géza bácsi segítő-nevelő munkáját tudásával támogatta az akkori tanári kar: Háló Gyula, Hegyi András, László Imre, ifj. Mészáros Kálmán, Papp János, Szlovák Tibor lelkipásztor testvérek. Őket erősítette még Baloghné Kovács Magdolna, aki lelkesen tanította nekünk az egyházzene szépségeit.

Hozzájuk csatlakozott a későbbiekben Huszár Géza, dr. Pálhegyi Ferenc, prof. dr. Veres Sándor Péter, dr. Kiss Ferenc, Serafin József, Bagi István, Macher Tivadar, Ujváriné Szabó Anikó, Vágó Angéla és számos amerikai misszionárius.

Így utólag is hadd köszönjük meg nektek, hogy szeretitek Krisztust, és ezért szeretetek minket is. Pál apostol szavaival szeretnénk megköszönni az akkor végzett munkátokat: „Átvettem mindent, és bővelkedem. El vagyok látva, miután megkaptam Epafroditosztól, ami tőletek jött olyan kellemes illatként és kedves áldozatként, amely tetszik az Istennek.” (Fil 4,18)

Szeretettel:
a Baptista Missziói Főiskola
első osztálya, 1992–1996

Engedni a Lélek hívásának

Khaled A. László, Pataky Albert, Papp János, Fischl Vilmos, Szemerei János, Steinbach József

Együtt emlékeztek a reformációra a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának (MEÖT) tagegyházai október 30-án és 31-én Budapesten: hálát adtak a reformáció tüzeiben megtisztított egyházért, a szakramentumokért, a nemzeti nyelvű igehirdetésért, a Bibliáért és az oktatásért is. Az Agapé Pünkösdi Gyülekezetben október 30-án tartott hálaadó istentiszteleten azért könyörögtek, hogy Isten Szentléleke oszlasson el ma is minden tévedést, és óvja meg a szentségtelen és üres élettől népét, hogy az hűséges szolgának bizonyulhasson.

„Isten népe élő hitű, a Szentlélek által megelevenített nép, akik nyomorúságuk ellenére is megbízhatóak, hitelesek szolgálatukban, az evangélium hirdetésében – mondta igehirdetésében Steinbach József református püspök a 2Kor 3,4–8 alapján. – Isten népe Jézus Krisztus által bízik Istenben. Jó olyan korban hallani ezt, amelyben az élet minden szintjén eluralkodott a bizalmi válság, ahol először mindig a kritika szólal meg, ahol a gyanakvás az általános magatartás. Egyvalaki biztosan van, akiben bízhatunk, Áprily Lajos szavaival: egyetlen tornyos sziklaszál, az élő Isten, akibe kapaszkodhatunk, akire építhetünk, aki irányt mutat – ha ő velünk, kicsoda ellenünk?” – tette fel a kérdést a MEÖT elnöke, és hozzátette: az Igére figyelésben a Szentlélek eleveníti, nyitja meg a holt betűt, így lesz az Isten szavává, amely vezet, vigasztal, bátorít. A betű önmagában ölni képes fegyver: csak akkor éltet, ha Isten megnyitja azt, és megeleveníti általa népét. „Mi, az Ige mai felekezetei valljuk az igehirdetés, a bizonyágtétel csodáját, hogy az az élő Isten szívétől szívig jutó szava lehet, amely megeleveníti azt, aki hallgatja. A hívó ember megelevenedik a megtérésben, a meg-

szentelődés folyamatában pedig maga Krisztus növekszik benne” – mondta Steinbach József, és hozzátette: élő egyházra van szükségünk, nem minél nagyobb intézményszerűsége, mert az Ige élő és ható, és az emberek ma is várják, hogy Isten megszólítsa őket. A püspök figyelmeztetett: Isten népének prófétai küldetése, hogy intsen, de ez az intés

sosem lehet bántó, végképp nem lehet az a célja, hogy öljön. „A Lélek által megelevenített, szolgálatra elhívott és arra alkalmassá formált nép vagyunk, hogy Jézust hirdessük, aki út, igazság, élet, Isten Fia, Megváltó” – jelentette ki az igehirdető. Steinbach József hangsúlyozta: nem elég a zsenialitás, elengedhetetlenül fontos szolgálatunkban a megbízhatóság, a hitelesség. A Lélek megbízhatóvá tesz: alkalmassá arra, hogy az új szövetség szolgálói legyünk. Mint mondta, az embernek elsősorban nem jótékonyosságra, társadalmi igazságosságra, hanem megváltásra, Jézus Krisztusra van szüksége. Erre a szolgálatra, szövetsége szolgálatára Isten maga teszi népét alkalmassá: ígéretei olyan valóságosak, mint az úrvacsorai jegyek, a kenyér és a bor, amelyeket az ökumenikus alkalmon ki is szolgáltattak, hogy pecsétjei legyenek a Lélek hívásának.

Az igehirdetés és az úrvacsora után a liturgiában szolgáló egyházi vezetők – Szemerei János evangélikus püspök, Pataky Albert pünkösdi egyházelnök, Papp János baptista egyházelnök, Khaled A. László metodista szuperintendens, Fischl Vilmos MEÖT-főtitkár – a Lélek megelevenítő vezetéséért könyörögtek, hogy Jézus Krisztus népe megbízhatóan képviselhesse az evangéliumot, valamint hálát adtak az egyházért, amely tanúskodhat Megváltójáról.

A reformáció ünnepi évére készülve azt kérték, hogy az Úr újítsa meg népét itt, Magyarországon, hogy tapasztalható legyen szolgálatukban a Lélek megelevenítő ereje.

Bagdán Zsuzsanna
Telepóczki Márta

Fotó: Dimény András – Vargosz
Forrás: reformatus.hu

Könyvajánló

Kevin Leman: Péntekre új én

Azok, akik a *Péntekre új én* címre felkapják a fejüket, majd lekapják a könyvet a polcra, és hazaviszik, vagyis akik ezt a könyvet elolvassák, azok az emberek túlnyomórészt éreznek magukban szükségét a változásra.

Kevin Leman ismét olyat ígér, ami nehezen hihető. (Korábbi könyveinek ígéretei új gyerekekre, majd új férjre vonatkoztak.) Hogy négy nap leforgása alatt megváltoztassuk a személyiségünket, ez valóban hihetetlen vállalkozásnak tűnik.

Istennek persze elegendő lenne sokkal kevesebb idő is, de ha a csodáért meg akarunk küzdeni, akkor bizonyára több időre lesz szükségünk ahhoz, hogy gyökeres változásokat eszközöljünk a személyiségünkben. Az Úr életünk végéig formál minket az ő képére, hogy mindinkább hasonlatossá váljunk hozzá. Ebben a munkában persze nagy mértékben számít a mi elszántságunkra, kitartásunkra és tettekeszségünkre.

Abban a folyamatban, amelyet a személyiség fejlődésének nevezünk, valóban nyújthat segítséget Kevin Leman legújabb könyve. Vidám, könnyed hangvétele és kedves humora olvasmányossá teszi az írást, és

könnyen érthetővé a szakirodalmi vonatkozásokat. Naivitás lenne azt gondolni, hogy a könyv elolvasását követően négy alvás után egy új énre ébredünk, de az kétségkívül igaz, hogy a könyvben foglalt módszertant követve felismerhetjük magunkban a változásra, a változtatásra elszánt ént. Ez az új én annyiban bizonyára különbözik majd a négy nappal korábbtól, hogy fel lesz vértézve a változáshoz szükséges eszközökkel és technikákkal. Birto-kában lesz egy olyan új stratégiának, amellyel képessé lesz változtatni a működésképtelen viselkedésmintáin. Motivált lesz a fejlődését akadályozó gondolkodási folyamatainak lebontásában és egy újfajta látásmód kialakításában. Tisztában lesz azzal, hogy az emberi karakterek közül melyik csoportba tartozik. (Az erről szóló fejezet kifejezetten örömeire szolgálhat a kutyabarát olvasónak, mivel a szerző kutyafajtákat jellemezve mutatja be az alapvető személyiség típusokat. Amelyek persze sohasem tisztán jelennek meg az emberben, hanem keverve.) Ismereteket szerez arról, hogy a születési sorrend a családban miként befolyásolja személyiségének fejlődését. Leleplezi téves gondolatait, feltérképezi saját szeretetnyelvét. Péntekre a gyakorlati tanácsok birto-kában mondhatni, hogy saját maga terapeutájává válik. Leman szórakoztatóan informáló stílusával képes hatni a merev énszerkezetre, amelyet úgy la-zít fel, hogy az egyén alkalmassá válhat arra, hogy személyisége fejlődésé-nek magasabb szintjére küzdje magát.

(Budapest: Harmat, 2016)

Murányi Anita

H I R D E T É S

♦ Eminent 2000 GrandTheatre dobgépes, analóg szintetizátorral kombinált, kétmanuális és lábbasz-szusos elektromos **orgona**, gyári székével, kottatartójával, részletes gépkönyvvvel **eladó**. Néhány éve nincs használatban, előtte tökéletesen működött, minden billentyű szól. Érd.: 06/20-7739393.

AKIK HAZAMENTEK

„Van vigasztalás Krisztusban” (Fil 2,1)

RÁKOSSZENTMIHÁLY: Hosz-szú és türelemmel viselt szenvedés után **Andriska Pálné** szül. **Gábor Irénke** életének 92. évében hallotta meg a hazahívó szót. Temetése 2016. október 20-án volt a Rákospalotai temetőben. A vigasztalás ígét **Marton Zsolt** lelkipásztor hirdette a 2Tim 4,6-8 alapján. A sírkertben **Asztalos Imre** ny. lelkipásztor imádkozott hálát adva testvérnőnkért.

PROGRAMAJÁNLÓ

♦ **November 19-én**, szombaton 9:30-tól 16:30-ig országos **Lidia konferencia** lesz *Kapcsolatok* címmel a **Bárka Baptista Imaházban Pestúj-helyen** (Adria u. 24.). Térkép a barkagyulekezet.hu honlapon. Isten dicsőítésének vezetését **Dobnérné Calligaris Brigitta** végzi. Adakozásra **Kocsis Kati** buzdít. A konferenciát interaktív módon **Dobnérné Lonni** és **Egriné Viola** vezeti Megváltónk, Jé-zus Krisztus főpapi imájának betel-jesülése céljából (Jn 17). Reménye-ink szerint többen is részt vesznek a kapcsolatok imádság általi gyógyí-tásának koordinálásában, hiszen ki-csiny és hatalmas kapcsolatok háló-jában élünk (pl. **Gálné Kapás Márta**, **Gergely Eliza** stb.). Ötleiteketek vá-rom bármilyen formában! Urunk imájának beteljesedése iránti forró vágygal, reménységgel és imádkoz-va készülünk! A korábbi évekhez hasonlóan egyszerű ebéd, kávé, tea, ásványvíz, gyümölcs gondoskodik testi szükségleteinkről. Kérünk ben-neteket, hozzatok magatokkal imádkozásra kész nőtestvéreket! Nagy segítséget jelentene, ha vissza-jeleznének a létszám felmérése vé-gett. 2017 tavaszán bőjtöl egybekö-tött közbenjárást tervezünk.

Dobnérné Lonni nemzeti koordiná-tor: 20-770-5661, mihalyilona@gmail.com, www.lidiaimakozosseg.hu; **Egriné Viola**: 20-773-9615, emviola@gmail.com; **Gálné Márta**: 30-969-9669, martagal0228@gmail.com.

„Megvizsgáltál engem, és ismersz”

Az elmúlt hetek történései kapcsán minduntalan eszembe jutottak Dávid szavai: „Bizony, te alkottad veséimet, te takargattál engem anyám méhében.”

Évekkel ezelőtt – de talán pontosabb vagyok, ha évtizedeket mondom – megvásároltam egy olyan könyvet, amelyet egyetemi tanulmányaim során fontosnak tartottam, azonban nemigen nyitottam ki. Sok ilyen „majd jó lesz valamikor valamire” című sejtés, megérzés kísértéte.

Nos, egyik lányom egyetemi tanulmányai során a napokban emlegette, hogy az egyik felvett tantárgy kapcsán éppen miről tanulnak. Beugrott, hogy talán idevágna az a könyv, amelyet 25-30 éve vehettem, s talán a régi könyvek között nem szanáltam ki a papírgyűjtések során. Bizony nem! Ott lapult a *Sportmozgások anatómiai alapjai* című kötet az egyik gardróbban. Nemcsak én, de a lányom is megörült neki.

Milyen véletlen! – mondhatnánk.

Néhány nap múlva a másik lányom egy bizonyos beszédtechnikai könyvet szeretett volna kinyomtatni a számítógépről, amely több száz oldalra rúgott. Miközben egy kisebb terjedelem, a nevezett könyv első hatvan oldalának kinyomtatását megkezdtük, nekem felrémlt valami ennek kapcsán is. A gardróbba lépve kis idő múlva megpillantottam a kötetet, amelyet legalább három évtizede vásároltam, pedig nem kívántam beszédtechnikával foglalkozni, „csupán” fontosnak tartottam, és értékes, jóra való könyvnek éreztem. Annak idején még kislemezeket is mellékeltek a hasonló tárgyú könyvekhez, nos, ezek is ott lapultak az utolsó oldalánál, a belső borítóhoz rögzítve egy tasakban.

„Látták szemeid az én alaktalan testemet, és könyvedben ezek mind be voltak írva: a napok is, amelyeken formáztatni fognak, holott egy sem volt még meg közülük” – írja a 139. zsoltár később. Bámulattal olvasom a zsoltár minden sorát, és igazolva látom azt az előrelátást, azt az előregondoskodást, amelyet irányomba tett Urunk, mikor már „mind be voltak írva” az ő könyvébe rólunk, „holott egy sem volt még meg közülük”.

Dr. Nagy Imre

Hihetetlen történetek Munkahely

„Megemlékezem az Úrnak cselekedeteiről, sőt megemlékezem hajdani csodáidról...” (Zsolt 77,12)

Csodálatos dolog megtapasztalni, hogy van egy Úr a világ felett, aki tud vívódásaimról, izgalmaimról. Tud rólam, ha szükségben vagyok, de akkor is követ, ha öröm tölti be szívemet. Ott van, amikor könnyet törölök, de ott van és együtt örül velem, amikor kisimul arcom az átélt örömtől. Történetek sorozatában tapasztaltam és máig tapasztalom jelenlétét.

Családommal a hetvenes évek dereka táján költöztünk Dél-Erdélyből vissza a szülőföldem vidékére, Zilahra, Észak-Erdélybe. Körülbelül 500 km-re maradtak el a megszokott hegyek, a gyülekezetem, ami lelki otthonom volt, valamint munkahelyem.

Zilahon a férjem aránylag elég hamar kapott munkát, de én éveken át zörgettem állásért eredménytelenül. Férjem fizetéséből nagyon szűkösen éltünk. Amikor már feladtam az álláskeresést, akkor értesítettek a munkaügytől, hogy van munka, és ha nem fogadom el, akkor a munkaügy a továbbiakban, ha lesz is állás valahol, nem engedélyezi, mivel az általuk felkínált állást nem fogadtam el. Nem volt kifogásom, jöhet bármilyen munka, csak segíteni tudjak a családi kasszában. Egy gyapotgyár kapujához szölt az állás. Elfogadtam. Nem volt nehéz, ellenőrizni kellett a gyár területére belépő és onnan kilépő személyeket igazolvány szerint.

Örültem, hogy van munkám, de az örömöm hamarosan ürozmé változott, amikor három hét elteltével egy rendőr jött a munkahelyemre, és kérdezte, hova járok vasárnap. Kik a felmenőim? Amikor a rendőr kérdezett, eszembe jutottak azok az izgalommal teli esték, amikor édesapámat vártuk haza a rendőrségről a hatvanas években, az erdélyi ébredés idején. A rendőr távozott, de rövid idő elteltével telefonon értesítettek, hogy jelenjek meg a rendőrségen. Kértem a férjemet, hogy nagyon imádkozzon értem, mert nagyon izgatott voltam. Azt sem tudtam, mit kell mondanom a rendőrség portáján. A nevem bemonddása után mondtak egy szobaszámot, ahol aztán két rendőr várt. Érdekes módon minél jobban üvöltöttem velem, úgy csillapodott az izgalom, a feszültség bennem. Azt kérdezték, hogy miért nem írtam bele a felvételi kérvényembe, hogy baptista vagyok. Mikor azt feleltem,

hogy senki nem kérdezte, nem tudhatom, hogy egy munkahelyi kérelemben bele kell írni a vallási hovatartozást, akkor aztán keményen értésemre adták, hogy két hét alatt keressek más munkahelyet, különben „N” betűvel bontják a munkakönyvem, ami azt jelenti, hogy büntetett, és ha bárhol kapnék állást, nem vehetnek fel bizonys ideig, valamint minden addig megszerzett jogomat elveszítem.

Amikor hazaértem, férjem kérdezte, hogy hogy volt. Sírva mondtam, hogy kiabáltak, üvöltöttek velem.

– Ne bánkódj! – mondta. – A megoldás az Úrnál van!

Másnap már írásban is megkaptam a rendőrség határozatát. Férjem tanácsolta, hogy írjak egy kérvényt a gyár főnökségéhez, hogy a gyárba vegyenek fel dolgozni. Én tudtam a legjobban, hogy a gyárnál nincs felvétel, hisz engem értesítettek a titkárságról, hogy ha bárki jön felvételi kérelemmel, utasítsam el, mert felvételi stop van, mégis megírtam a kérvényt. Jelenkeztem a titkárságon, hogy be akarok menni az igazgatóhoz kihallgatásra. A titkárnő kérdezte, mit akarok. Mondom, hogy felvételt a gyárba. Ő dühösen kifakadt:

– Nem értette, kérem, hogy nincs felvétel?

Kitartottam, hogy bemegyek az igazgatóhoz. Még várnom kellett, addig is gondolatban beszélgettem mennyei Atyámmal. Amikor beléptem az igazgatóhoz, azt kérdezte, mi a baj. Mondtam, hogy nem dolgozhatok a kapunál.

– Miért? – kérdezte.

– Mert hívó vagyok – válaszoltam, és átadtam a határozatot.

Akkor az igazgató elkérte a kérvényemet, aláírta, lepecsételte, és azt mondta:

– Nálunk a hívó emberek is dolgozhatnak!

Könnyek között köszöntem meg, ő csak mosolygott.

Megtapasztaltam, hogy az én Uram hallja, amikor zörgetek, és hatalmas van kinyitni a bezárt ajtót is!

„Kérjétek, és kaptok, keressetek, és találjátok, zörgessetek, és ajtót nyitnak nektek! Mert aki kér, az kap, aki keres, az talál, s aki zörget, annak ajtót nyitnak.” (Mt 7,7-8)

Ha ezernyi nyelvem volna, akkor sem tudnám kifejezni hálámat az Úr felé. Mindenért Istené a dicsőség!

Kisné Ady Éva